



**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 11 maja 2012 r.

DOLiS/DEC-419/12/29747,29750

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 22, art. 43 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) po rozpoznaniu wniosku Pana F. B. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 16 stycznia 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-43/12/2555,2560) umarządzając postępowanie w sprawie z jego skargi na przetwarzanie jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii Rzymskokatolickiej,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] września 2011 r. wpłynęła skarga Pana F. B., zwanego dalej również Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii Rzymskokatolickiej, zwanego dalej również Proboszczem.

Skarżący zarzucił Proboszczowi Parafii, iż mimo złożenia przez niego oświadczenia o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego nie została o tym fakcie zamieszczona stosowna adnotacja w księdze chrztu. Skarżący wniósł do Generalnego Inspektora o cyt.: „(...) wydanie decyzji administracyjnej zobowiązującej Księdza Kanonika P. B. do sprostowania moich nieaktualnych danych osobowych na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 – na podstawie art. 12 pkt 2 Ustawy”.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

- 1) Skarżący w dniu [...] lipca 2011 r., skierował do Proboszcza Parafii pismo, w którym wskazał cyt.: „Na podstawie art. 60 kc, korzystając ze swoich praw zawartych w art. 2 pkt 2a Ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (...), z dniem dzisiejszym występuję z Kościoła Katolickiego, tj. wycofuję zgodę na podleganie jego doktrynie (Katechizm) i prawu (Kodeks Prawa Kanonicznego). Oświadczam, że w oparciu o jej art. 2 pkt 5 nie zamierzam tej decyzji uzasadniać poza tym, że nie chcę do niego należeć. Informuję także, że rezygnuję z »czasu do namysłu« gdyż decyzję już podjąłem. (...) Na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 Ustawy o ochronie danych osobowych (...) proszę Księdza, jako administratora moich danych osobowych, o ich uaktualnienie w księdze chrztu, przez naniesienie adnotacji o treści »Dnia [...] .07.2011 r. formalnym aktem wystąpił z Kościoła katolickiego« oraz o przesłanie jako potwierdzenia odpisu aktu chrztu z powyższym sprostowaniem”.
- 2) W toku prowadzonego postępowania do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęły wyjaśnienia Proboszcza Parafii, w których wskazał on, iż w myśl przepisów Prawa Kanonicznego kompetentnym do załatwienia przedstawionej przez Skarżącego sprawy jest proboszcz jego miejsca zamieszkania. Wskazał on ponadto, iż fakt chrztu F. B. jest odnotowany w Księdze Chrztów.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu 16 stycznia 2012 r. wydał decyzję umarzającą postępowanie (znak: DOLiS/DEC-43/12/2555,2560).

Skarżący w ustawowym terminie złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją. We wniosku tym Skarżący przedstawił swoje zastrzeżenia w stosunku do rozstrzygnięcia Generalnego Inspektora Ochrony Danych, wskazując, iż w jego ocenie, zostało ono podjęte w oparciu o sprzeczny z ustawodawstwem europejskim, a w szczególności z Dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz.UE L 281 z 23.11.1995, str. 31, z późn. zm.), przepis art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, w treści którego, w ocenie Skarżącego, błędnie wyłączona została kognicja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych do wydawania decyzji merytorycznych w sprawach przetwarzania danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego.

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych 16 stycznia 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-43/12/2555,2560), jest prawidłowe, a podnoszone we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy zarzuty nie uzasadniają konieczności jego zmiany.

W niniejszej sprawie Skarżący przedmiotem swojej skargi uczynił zarzut niezgodnego z prawem przetwarzania jego danych osobowych przez proboszcza parafii rzymskokatolickiej, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych działając zatem na podstawie i w granicach kompetencji przewidzianych ustawą o ochronie danych osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze okoliczności sprawy oraz odpowiadając na zarzuty Skarżącego stanowiące polemikę z zasadnością art. 43 ust. 2 ustawy, wskazać należy, iż organ w toku niniejszego postępowania nie jest władny do wypowiedania się co do nich, gdyż w istocie stanowią one postulaty *de lege ferenda* wobec przepisów regulujących kwestię kognicji Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych do wydawania decyzji merytorycznych w sprawach przetwarzania danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego.

Przepis art. 43 ust. 2 ustawy stanowi, że w odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne, Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3 – 5 oraz art. 15 – 18. Artykuł 43 ust. 1 pkt 3 ustawy stanowi zaś, iż z obowiązku rejestracji zbioru danych zwolnieni są administratorzy danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ma zatem w stosunku do powyższych instytucji prawo kontroli zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych, nie ma jednak prawa wydawania decyzji administracyjnych ani rozpatrywania skarg w sprawach wykonania przez nie przepisów o ochronie danych osobowych.

Kościół Rzymskokatolicki niewątpliwie należy do instytucji o uregulowanej sytuacji prawnej, bowiem jest instytucją, której funkcjonowanie zostało unormowane w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.),

zwanej dalej Konstytucją RP, w umowie międzynarodowej jaką jest Konkordat oraz w ustawach, nad którymi umowa międzynarodowa ma pierwszeństwo.

W szczególności wskazać należy na przepisy Konstytucji RP, która w art. 25 ust. 1 stanowi, iż Kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione. Władze publiczne w Rzeczypospolitej Polskiej zachowują bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym (art. 25 ust. 2). Stosunki między państwem a kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego (art. 25 ust. 3). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a Kościołem Katolickim określają umowa międzynarodowa zawarta ze Stolicą Apostolską i ustawy (art. 25 ust. 4). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a innymi kościołami oraz związkami wyznaniowymi określają ustawy uchwalone na podstawie umów zawartych przez Radę Ministrów z ich właściwymi przedstawicielami (art. 25 ust. 5).

Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154 z późn. zm.) w przepisie art. 2 stanowi natomiast, iż Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami. Ustawa niniejsza określa zasady stosunku Państwa do Kościoła, w tym jego sytuację prawną i majątkową (art. 3 ust. 1). W sprawach odnoszących się do Kościoła, nie uregulowanych niniejszą ustawą, stosuje się powszechnie obowiązujące przepisy prawa, o ile nie są sprzeczne z wynikającymi z niej zasadami (art. 3 ust. 2). Analiza powołanych powyżej przepisów prawa wskazuje, iż Kościół Katolicki oraz inne związki wyznaniowe o uregulowanej sytuacji prawnej w zakresie swojej działalności są niezależne i przy wykonywaniu władzy duchowej posługują się swoim wewnętrznym prawem.

W związku z treścią przepisu art. 43 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie może prowadzić postępowania wyjaśniającego ukierunkowanego na wydanie merytorycznej decyzji administracyjnej ani przeprowadzać czynności kontrolnych, z wyłączeniem prawa żądania złożenia pisemnych lub ustnych wyjaśnień oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego.

Stosownie do postanowień art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Analiza przepisu art. 105 § 1 Kpa wskazuje, iż postępowanie administracyjne nie może toczyć się w sytuacji, gdy w jego toku przestał istnieć jego przedmiot, bądź też przedmiot ten nie

istniał już przed wszczęciem postępowania. W doktrynie podkreśla się w szczególności, że przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego i przyjmuje się, że bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa ma miejsce, gdy brak jest któregoś elementów materialnego stosunku prawnego (por. B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydanie 7, C.H.Beck, Warszawa 2005, s. 485).

Reasumując, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych na podstawie dokonanych ustaleń stwierdził brak swojej kognicji do wydania merytorycznej decyzji administracyjnej w niniejszej sprawie, co tym samym determinuje zasadność uznania, iż spełnione zostały przesłanki umorzenia postępowania przewidziane przepisem art. 105 § 1 Kpa.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).